శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

ఆనందస్వరూపం

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మా అంతరంగంలో ముక్తి కావాలని, జ్ఞానం కావాలని, బాబాను తెలుసుకోవాలనేటటువంటి ఈ కోరికకు, తపనకు అసలు కారణం ఏమిటి? ఇటువంటి తపన ఎక్కడి నుండి వస్తోంది?*

గురువుగారు: దీని గురించి చాలాసార్లు వివరించాననుకొంటాను. అలా ఎందుకు జరుగుతుందంటే– నీలో ఏదో కొరత వుంటుంది, ఏదో కావాలనిపిస్తూ వుంటుంది. అదేంటో నీకు తెలియదు. నువ్వు బాబాను దర్శించినప్పుడు నీవేమి కావాలనుకుంటున్నావో దానికి ఆయన ఒక స్పష్టమైన, సంగ్రహమైన, మూర్తీభవించిన రూపంలా అనిపిస్తారు. నువ్వు దానిని ఇదీ అని వర్ణించలేవు, విడమరచి చెప్పనూ లేవు. అయినప్పటికీ నిగూఢ రీతిలో, స్వతఃసిద్ధంగా, తనంతటతానుగా యేదో నీకు తెలియజేస్తుంది– "అది ఆయనే" అని. నీలో అస్పష్టంగా వున్న ఆ పరిపూర్ణత్వభావనకు (ఆనందానికి) స్పష్టమైన రూపం ఆయన. నీలో అస్పష్టంగా వున్న పరిపూర్ణత్వభావనను బాబా ప్రజ్వరిల్లజేస్తారు. నీదైనటువంటి ఆ పరిపూర్ణత్వభావనకు బాబా ప్రతీక కాబట్టి నువ్వు ఆయన్ని ప్రేమిస్తావు. నీ ఆనందాన్ని నువ్వెలా ప్రేమిస్తావో అలానే బాబాను ప్రేమిస్తావు. ఇంకోరకంగా చెప్పాలంటే బాబా పట్ల నీకుండేటటువంటి ప్రేమ, నీలో అస్పష్టంగా వున్న నీ పరిపూర్ణత్వభావన పట్ల నీకు గల ప్రేమే. అదిగాక బాబాను ప్రేమించడానికి నీకు వేరే కారణమంటూ ఏమీ లేదు. అయినా, నువ్వు బాబాను ఎందుకు ప్రేమిస్తావు? నీ హృదయంలోని ఆనందానికి ఆయన ప్రతిరూపంగా నిలుస్తారు కాబట్టి నువ్వు బాబాని ప్రేమిస్తావు.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీ వద్దకు ఎంతో మంది వచ్చి సాష్టాంగనమస్కారాలు చేసి మీ ఆశీస్సులు అర్థిస్తారు. వాళ్ళు మీ పాదాలను తాకినపుడు మీరెలా భావిస్తారు?*

గురువుగారు: నాకేమీ అనిపించదు! అసలు వాళ్ళు నాకు నమస్కరిస్తున్నట్లుగా నేను భావించను. ప్రతి ఒక్కరికి వారికే స్వంతమైన ఓ అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వభావన వుంటుంది. దానిని వాళ్ళు అనుభవపూర్వకంగా వాస్తవం చేసుకోవాలని సర్వదా ప్రయత్నిస్తూ వుంటారు. ఆ సంపూర్ణత్వభావనకే అందరూ సదా శరణాగతి చెంది వుంటారు. అంతటా నిండివున్న అది (ఆ భావన) అస్పష్టంగా వుండటం వలన వారు దానిని స్పష్టంగా అనుభూతి చెందలేరు. అందువల్ల దాని గురించి తెలుసుకోవాలని, వాస్తవం చేసుకోవాలని ప్రతి ఒక్కరూ యత్నిస్తుంటారు. కొంతమందికి వారిలోని అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వభావనకు ప్రతీకగా

నిలిచే బాబా వంటి సద్గురువును చూసినపుడు వారిలో ఆ సంపూర్ణత్వభావన జాగృతమవుతుంది. అటువంటి వారు, వారి ఆనందానికి సద్గురువు మార్గం కాబట్టి దానిని అనుభవపూర్వకంగా వాస్తవం చేసుకునే యత్నంలో భాగంగా వాళ్ళు సద్గురువును తెలుసుకుని ఆయనకు శరణాగతి చెందుతారు. బాహ్యంగా చూస్తే వాళ్ళు సద్గురువుకు శరణాగతి చెందినట్టు కనిపించినా, వాస్తవానికి వాళ్ళు తమ ఆనందానికే శరణాగతి చెంది వున్నారు. ఈ మొత్తం క్రమాన్ని, దాని తత్త్వాన్ని అర్థం చేసుకుంటే నాకు నమస్కరించే వారందరూ నిజానికి నా పాదాలు తాకటం లేదని మీరు తెలుసుకుంటారు. వాస్తవానికి తమ పరిపూర్ణత్వస్థితినే వాళ్ళు స్పృశించాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు.

ప్రజలు నాకు నమస్కరించినప్పుడు నేనెలా భావిస్తాను అని మీరడిగారు. ఒకవేళ నాకు ఏదైనా అనిపిస్తే అది: “ఆ నమస్కారాలన్నీ నాకు కాదు, బాబాకు” అని అనుకుంటాను. ఎందుకంటే నా పరిపూర్ణత్వభావనకు, ఆనందానికి సాకార రూపం సాయిబాబా. చాలామందికి తమ పరిపూర్ణత్వభావనను జాగృతం చేయడానికి, సుస్పష్టం చేసుకోవడంలో సహాయ పడడానికి ఓ గురువు అవసరం. వారికి గురువు అవసరం కాబట్టి కొంతమంది నన్ను అలా భావించి దానికి అనుగుణంగా ప్రవర్తిస్తారు. కానీ నాకు సంబంధించినంతవరకు నాకు శిష్యులు కాని, భక్తులు కాని అవసరం లేదు. కాబట్టి వారిని నేను ఆ దృష్టితో చూడను.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! “అస్పష్టము అవ్యక్తము అయిన దానిని వాస్తవం చేసుకోవడం” అనడంలో మీ ఉద్దేశ్యాన్ని వివరిస్తారా?*

గురువుగారు: తప్పకుండా. ఒక లక్షరూపాయలు ఎవరో నీ బ్యాంక్ ఖాతాలో డిపాజిట్ చేశారనుకుందాం. కానీ నీ దగ్గర చెక్‌బుక్ లేదు కాబట్టి నువ్వు దానిని తీసుకోలేవు. నిన్ను నువ్వు ధనవంతునిగా భావిస్తావా లేక పేదవానిగానా? నువ్వు ధనవంతుడివే కానీ దానిని వాస్తవం చేసుకోవడానికి, ఆ డబ్బును స్వంతం చేసుకోవడానికి నీకు చెక్‌బుక్ కావాలి. బ్యాంక్‌లో లక్షరూపాయలు ఉన్నాయి అనే నిజం అస్పష్టమైన అనుభూతి. వాటిని బ్యాంకు నుండి తీసుకొని చేతిలో పట్టుకోవడం ఉంది చూశారా, అది దానిని అనుభవపూర్వకంగా వాస్తవం చేసుకోవడం!

గురువుగారు: నేను దాని గురించి ఇంకోసారి చెప్తున్నాను. నువ్వు ఓ గురువుకో, ఓ సద్గురువుకో లేక ఓ బుద్ధునికో శరణాగతి చెందవు. నువ్వు ఎల్లప్పుడూ నీకుండేటటువంటి ఆ సంపూర్ణత్వభావనకే (ఆనందానికి) శరణాగతి చెందుతావు. ప్రతి ఒక్కరూ శరణాగతి చెందుతారు, ఎప్పుడో శరణాగతి చెందే వుంటారు. చాలామందికి వాళ్ళు దేనికి శరణాగతులో అర్థంకాదు. ఎందుకంటే వాళ్ళకు ఫలానిది తమకు సంతృప్తినిస్తుందనే విషయం ఇంకా చాలా అస్పష్టంగా, అవ్యక్తంగా, ఎంతో అయోమయంగా వుంటుంది. నీలోని ఆ భావనకు ఆయన ఒక వాస్తవరూపమైన చిహ్నంగా నిలుస్తారు కాబట్టి నువ్వు బుద్ధుని (సద్గురువు) పాదాలను తాకడం ద్వారా, నీలోని అస్పష్టమైన సంపూర్ణత్వం పట్ల నీకు గల శరణాగత భావాన్ని నిర్దిష్టంగా ప్రకటిస్తావు. అది ఎలా వుంటుందంటే: నేను బాబాను చూసినపుడు, “నాలోని ఆ పరిపూర్ణత్వ భావనకు వాస్తవ వ్యక్తరూపం ఆయన” అని అనిపించినట్లుగా.

నీలో అస్పష్టంగా వున్న ఆ సంపూర్ణత్వమనే భావనను ఓ స్పష్టమైన రూపంలో చూసినపుడు, దానిని ఇంకా ఇంకా స్పష్టంగా తెలుసుకోవడం సాధ్యమవుతుంది. అది ఐహికమై మరెంతో వాస్తవికతను సంతరించుకుంటుంది. ఇది మనయొక్క పరిణామక్రమం అని తెలుసుకున్నప్పుడు మిగతా సందేహాలు మాయమవుతాయి. నువ్వు నీ జీవితం యొక్క పాదాల దగ్గరే శరణాగతి చెందగలవు, అన్నీ వదిలిపెట్టగలవు. అంతేకానీ వేరొకరి పాదాల దగ్గరకాదు. అందుకనే నేను మీ జీవితాలను వదలిపెట్టమని అడగడం లేదు. తీసుకోండి.. మీ జీవితాలను ఆ చివరిదైన పరిపూర్ణత్వాన్ని పొందడానికి ఓ పథంగా చేసుకోండి. అప్పుడు ప్రతిదీ, మీరు తీసుకొనే ప్రతి శ్వాస పరిపూర్ణత్వం కోసం మీరు పడే తపనకు ఊపిరిలూదుతుంది.

గురువుగారు: ప్రతి ఒక్కరూ, జీవమున్న ప్రతి ప్రాణీ – ఏదో ఒక దానికోసం, ఒక రకమైన తృప్తి కోసం అన్వేషిస్తోంది; ప్రతి ఒక్కరూ కూడా. ఆధ్యాత్మిక అన్వేషకులు (సాధకులు), ప్రాపంచిక కోరికల కొరకు ప్రయత్నించేవారు అంటూ ఏమీ లేదు. ప్రతి ఒక్కరూ (తృప్తి కోసం) అన్వేషిస్తూనే వున్నారు. కొంతమంది డబ్బు కోసం, కొంతమంది కీర్తి కోసం, కొంతమంది కుటుంబం కోసం, కొంతమంది పిల్లల కోసం, కొంతమంది సుఖం కోసం – ఇలా ప్రయత్నిస్తూ వుంటారు. అన్వేషణకు (తృప్తికి) మార్గాలు అనేకం. అందరూ వీటిని ఎందుకు ఆశిస్తున్నారు? ఆనందం వాటిల్లో వుంటుందని వారు భావిస్తారు కనుక. వీటిని పొందడం వలన వాళ్ళకు నిజంగా ఆనందం వస్తుందో లేదో తెలియదు. ఆ పరిపూర్ణత్వభావన వారికి బాగా అస్పష్టంగా వుంటుంది కాబట్టి వీటిని పొందితే తమకు ఆనందం వస్తుందని అనుకుంటూ వుంటారు.

నాకు మంచి ఉద్యోగం వస్తే ఆనందం వస్తుంది, స్విస్ బ్యాంక్‌లో ఒక బిలియన్ డాలర్స్‌గాని వుంటే అప్పుడు నేను ఆనందం పొందుతాను, లేకపోతే అందమైన అర్థాంగి వుంటే నాకు ఆనందం వస్తుందని అతను, నా మాట వినే భర్త దొరికితే నాకు ఆనందం వస్తుందని ఆమె అనుకుంటూ ఉంటారు (గురువుగారు నవ్వుతూ) ... ఇలా ఎన్నో ... ప్రతి ఒక్కరికీ తాము దేనికోసమైతే యత్నిస్తున్నారో దానికి సంబంధించిన కొన్ని ఆలోచనలు వుంటాయి. కానీ కొంతమందికి వీటన్నింటిని పొందినా కూడా – మంచి ఉద్యోగం, మంచి భార్య, ఇల్లు, పిల్లలు, బ్యాంక్ అకౌంట్, కొంచెం పేరుప్రతిష్టలు ఇవన్నీ వున్నా కూడా వారు ఏదో వెలితిని అనుభవిస్తూ వుంటారు. “అవును నాకు అన్నీ వున్నాయి, లేనిదంటూ ఏమీ లేదు” అంటే, వారు నిజంగానే సంతృప్తిగా వున్నారా? వారికి అన్నీ వున్నాయా? వారి జీవితంలో ప్రతి క్షణం తన్మయమైన పరిపూర్ణ ఆనందాన్ని అనుభవిస్తున్నారా? లేకపోతే “మాకు అన్నీ వున్నాయి. ఇక చెప్పడానికి, ఆలోచించడానికి ఏముంది” అని ఏదో ఉన్నదానితో సరిపెట్టుకుంటున్నారా? కానీ కొంతమందికి ఇవన్నీ సరిపోవు. ఇంకా ఏదో కొరతను అనుభవిస్తూ ఉంటారు.

అలా వెలితిని అనుభవించే వారికి ఆ వెలితి అంతుబట్టని విషయం (మిస్టరీ). అది వారి అసంపూర్ణ కథ (మిస్సింగ్ స్టోరీ) (గురువుగారు నవ్వుతూ...) నిజానికి వారికి ఏది ఆ ఆనందాన్నిస్తుందో తెలియదు. అప్పుడు, ఏదో కారణం వల్ల – అది ఎందుకు అనేటటువంటి సిద్ధాంతాలలోనికి నేను వెళ్ళదలుచుకోలేదు– అస్పష్టమైన వారి ఆనందం మూర్తీభవించినటువంటి ఒక వాస్తవమైన వ్యక్తిని చూసినపుడు, ఏ కారణమూ లేకుండానే, వారికి ఆనందం పొందగలము అనిపిస్తుంది.

నా విషయంలో అది సాయిబాబా. ఆయన్ని అలా చూస్తూ వుంటే నాకు సంతృప్తిగా అనిపించేది. ఆయన నాకేదో ఇచ్చారని కాదు. ఆయనది ఎంతో సుందరమైన రూపం అని కాదు (గురువుగారు నవ్వుతూ...), ఆయన మంచి వక్తనో లేక మంచి రచయితనో కాదు. ఆయన పండితుడా, జ్ఞానా అని మనకు తెలియదు. కనీసం ఆయన మాట్లాడినప్పుడు మనం వినను కూడా వినలేదు. అయినప్పటికీ ఆయనను చూస్తే ఏదో జరుగుతుంది. ఒక భద్రతాభావం, సంతృప్తి, ఆనందం, ఓ పరిపూర్ణతా భావం కలుగుతుంది– ఏదో అస్పష్టంగా వున్నది సుస్పష్టమయినట్లు. “అది ఇదే, ఇదే అది” అనిపిస్తుంది. ఎలా? మనకు తెలియదు. మనలో ఏదో ఆకర్షణ, ఆ ఆకర్షణలతో సమ్మిళితమైన ఓ భద్రతాభావం. ఆయన దగ్గరనుండి మనమేదో భద్రతను పొందామని కాదు. “ఆందోళన చెందవద్దు, నీ సమస్యలన్నీ నాకు తెలుసు, నేను చూసుకుంటాను, నేను చేస్తాను” అని చెప్పి ఆయన మనకేదో వారెంటీ ఇచ్చారని, గ్యారంటీ ఇచ్చారని కాదు. ఆయనేమీ చెప్పలేదు, మనమేదీ పొందలేదు. అయినప్పటికీ “ఆయన చూసుకుంటారు, నాకేమీ కాదు” అని మనకు భద్రతాభావం కలుగుతుంది. ఈ అనుభూతి ఏమిటి? అది సినిమా చూసినప్పుడో, అందమైన ప్రకృతిని చూసినప్పుడో కలిగేటటువంటి సంతోషం కాదు. అది దేని గురించీ పట్టింపులేనటువంటి ఆనందం. ఒక రకమైన రక్షణతో కూడిన ఆనందం. నాకేమి జరిగినా ఆయన చూసుకుంటాడు, ఎందుకని?... ఏమో మనకు తెలియదు. (గురువుగారు నవ్వుతూ) మనకా అర్హత వున్నదనా?... అదీ మనకు తెలియదు. మనకు సహాయం చెయ్యాలని ఆయన ఆత్రంగా వున్నారా?... అది కూడా మనకు తెలియదు. కానీ ఆయన తప్పకుండా మనకు సహాయం చేస్తాడని మాత్రం ఖచ్చితంగా తెలుసు. ఒకవేళ మనకు కష్టాలెదురైతే ఎక్కడికెళ్ళాలో మనకు తెలుసు. ఊరికే ఆయన సాన్నిధ్యం, ఆయన రూపావలోకనం, ఆయన గురించిన ఆలోచనే మనకు నమ్మకం పెంపొందిస్తుంది. ఎందుకు? ఎలా? అని మనకు తెలియదు. ఈ ఆకర్షణకు, సంతృప్తికి, ఆనందానికి, భద్రతాభావానికి, అవ్యాజమైన ఆనందానికి కారణం ఏమిటి?... మనకు ఏ కారణాలూ తెలియవు.

కాబట్టి ఇదీ అంతుపట్టని విషయం (మిస్టరీ). చివరకు ఇవన్నీ ప్రసాదించిన రూపాన్ని ఒక సద్గురువు అని పిలవాలనిపిస్తే, సరే అలాగే ఆయనను ఒక సద్గురువు అని మీరు పిలుచుకోవచ్చు. లేదంటే మీకు ఏ పేరు నచ్చితే ఆ పేరుతో పిలుచుకోవచ్చు. కానీ జరిగేది మాత్రం ఇదే. గురువు ద్వారా లభ్యమయ్యే పరిపూర్ణమైన ఆనందమే ఈ అంతుబట్టని అంతరార్థంలో లోపించిన విషయం. మీరు దానికి మరిన్ని సిద్ధాంతాలు జోడించి ఆ అంతరార్థాన్ని ఇంకా నిగూఢపరచదలిస్తే అలాగే కానివ్వండి. లేక ఖచ్చితంగా "ఇక్కడ ఏం జరుగుతోంది" అనే విషయం మీరు తెలుసుకోదలిస్తే, ఇక్కడ జరుగుతున్నది ఇదే. అంతకుమించి ఏమీ లేదు. అలా అని అందులోని విలువ తక్కువేమీ కాదు.

"శరశ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.